

Драгољуб Јеннић

ПУЖ

И

Склопљен у кућицу од седефа
као језик у ћутање
заувек је избегао
и спорост
и журбу

С травом једноставан
с љубавницом
нежан
сјајан
прозрачан у непогоди
непријатељ чаме

са човеком
одбија
да збори

Његов пут је правац
светлог постојања
његов наук
поклон
збирне
пукотине

II

Дечак света
неспретан на води
остаје у свим
променама

Негде га са слашћу лове
и подмуклом
ватром гоне
из средишта
из суштине

Тад гине
ознојен нагло
и с ужасом се грчи
у новој збиљи —
утроби
човека
или
животиње

III

Ништа на њему ружно
ни лепо

Биће је тишине
изум
прапочетка

Мртавац —
милић —
његовим би оком
могао се
видет

Учтивости задивљује
не пружајући ничему отпор
силази низ стрмину пања
бескрајан
у смерној
голотини

З М И Ј А

I

Одвек на истом месту
као језик
нема

одмара се
са срцем
на репу

на наш корак
не затвара очи
отворене
од почетка

чује: говоримо
о истом:
каменици
звезди
смрти

и с презиром
зашушти
шарана

леденица
у глувој
жестини

II

како сазнати тај ужас
понора
у њеној
глави

како постати тачка
зрнце праха
и прикрати се
њеном
ћутању

како јој следи покрете
унутрашње
преко
заборава

како јој видети
у стакластом оку
близину искона
и корен
непојава!

III

на граници је
свакога
додира
отисак
суштине

сад је стена притиска
ал пре стварне смрти
у још већу
потонуће
шкртост

одбачен пламен
лудих шара
иза рога колибе
капље у
средиште

РАСПАДАЊЕ ЛЕТА

Воде теку
по углаченој завојници неба
сунце лежи
на трулежи
звезда

На земљи влада сечиво
оштрица
секира
замах

Љуштину своју тражим
и дрхтим заборављен
у беспућу писања.